

[Poulsgaard]

Almindelige folkepensionister uden anden indtægt må 3 måneder efter ægtefællens død klare sig med pension for enlige, og da folkepensionen i forvejen er urimeligt lav i forhold til offentligt ansattes pension, virker den regel, der i 1969 blev foreslået af minister for statens lønnings- og pensionsvæsen Aage Hastrup og vedtaget af folkettinget, helt utroligt uretfærdig.

Ifølge det over for mig oplyste kunne en tjenestemand før 1969 kun oppebære én pension, og såfremt det forholder sig, som det er anført i spørgsmålet, går jeg ud fra som givet, at den siddende »spareregering« omgående vil gøre noget for at ændre de urimelige regler.

Besvarelse (3/8 83):

Finansministeren (Christophersen):

Ved tjenestemandspensionsloven af 1969 blev der indført lige adgang for efterlevende mandlige og kvindelige ægtefæller til at opnå ægtefællepension ved en tjenstemandsansat ægtefælles død. Denne lige adgang til ægtefællepension består også, hvor en tjenestemand ved sin død efterlader sig en mandlig eller kvindelig ægtefælle, der selv er tjenstemandsansat eller har pensionsrettigheder, som hidrører fra ansættelse i tjenstemandsstilling.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse den 14. juni 1983 af spørgsmål nr. S 1259 om samme emne.

Spm. nr. S 1483

Til *landbrugsministeren* (28/7 83) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»I hvor mange tilfælde siden ændringen af landbrugsloven i 1978 har landbrugsministre tilsidesat jordlovsudvalgets afgørelser?«

Besvarelse (9/8 83):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Jordlovsudvalgets kompetence i erhvervssager efter landbrugsloven hviler på en delegation fra landsbrugsministeren, meddelt i medfør af landbrugslovens § 30, og jordlovsudvalgets afgørelse er undergivet almindelig rekurs til landbrugsministeren.

Som anført i mit svar af 22. juli 1983 til det af det ærede medlem tidligere stillede

spørgsmål (nr. S 1432) er det ikke enestående, at afgørelser truffet af jordlovsudvalget ændres, eller at indstillinger fraviges. Nogen udførlig statistik føres ikke, og det er derfor vanskeligt at give en præcis besvarelse af spørgsmålet. Besvarelsen af spørgsmålet vanskeliggøres endvidere af, at der er tale om ændringer af højst varierende karakter, der spænder lige fra mindre fristforlængelser til ændringer af mere væsentlig karakter, f.eks. meddelelse af tilladelse i tilfælde, hvor jordlovsudvalget har meddelt afslag.

På grundlag af en i anledning af spørgsmålet foretaget gennemgang af klagesager for perioden 1. januar 1980–31. december 1982 kan det konstateres, at landbrugsministeriet i flertallet af klagesagerne har stadfæstet jordlovsudvalgets afgørelse, eventuelt med mindre ændringer. I de fleste af de tilfælde, hvor der sker ændring af jordlovsudvalgets afgørelse, sker ændringen efter indstilling fra jordlovsudvalget, efter at jordlovsudvalget har haft klagesagen til udtalelse. I godt 20 pct. af sagerne er jordlovsudvalgets afgørelse blevet ændret imod eller uden indstilling fra jordlovsudvalget.

Spm. nr. S 1484

Til *landbrugsministeren* (28/7 83) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Hvad var jordlovsudvalgets begrundelse for ikke at ville dispensere fra bopælspligten i forbindelse med købet af Scheelenborg gods?«

Besvarelse (9/8 83):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Det fremgår af jordlovsudvalgets afgørelse af 30. december 1982 i Scheelenborgsagen, at afslaget var begrundet i, at ansøgeren ikke før end om 10 år ville kunne opfylde landbrugslovens erhvervsbetingelser om fast bopæl på ejendommen og jordbrug som væsentligste erhverv.

Efter jordlovsudvalgets hidtidige praksis er der alene dispenseret fra bopælspligten for et kortere tidsrum, det vil sige 1–3 år. Sådanne dispensationer har normalt været begrundet i, at erhververen ikke umiddelbart kunne tage bopæl på ejendommen, enten på grund af ejendommens tilstand, eller fordi erhververen